

El dia després de la Diada

Les tensions que s'han traspuat de cara a materialitzar acords aquest Onze de Setembre tenen sentit, sobretot, si ho mirem des de les coordenades d'una pre-campanya electoral que ja és un fet.

Oriol Domingo

Ha passat l'11 de Setembre. ¿Què pot quedar el dia després de la Diada? Aparentment, la defensa que totes les forces polítiques diuen fer dels drets nacionals de Catalunya. Però no hi ha acord sobre com ha de ser aquesta defensa i sobre quin és l'abast dels drets del poble català.

Aquesta qüestió i els obstacles que Madrid posa per a revisar el sistema de finançament autonòmic són alguns dels punts que caracteritzen la *reentré* política catalana.

Precisament, les relacions del govern del PSOE i el govern de Convergència i Unió estan condicionades per la qüestió financera. Totes les forces catalanes i, fins i tot, representants del govern central, tenen la convicció que l'actual sistema de finançament ha fracassat, discrimina Catalunya i cal que sigui revisat. La celebració d'una hipotètica entrevista entre el president González i Pujol depèn del fet que es trobi una feliç sortida al finançament, qüestió clau perquè una autonomia tingui cara i ulls.

Aquest problema, amb les tensions que genera, posa en situació difícil el PSC-PSOE, massa dependent dels plantejaments del PSOE. Una via per superar aquesta imatge de contradiccions consisteix en el contraatac. Així, el socialista Raimon Obiols profetitzava periòdicament, de fa

temps, que aquesta tardor serà políticament molt dura a Catalunya. Segons Obiols, aquest enduriment seria fruit de la política de CiU, la qual acusa d'actuar d'una manera prepotent al Parlament i de fer una política que facilita el desplegament de grups independentistes.

Lògicament, CiU no comparteix aquestes acusacions, i Miquel Roca,

Pujol-González, una entrevista que ja s'allarga massa.

preguntat pels informadors, ha dit sobre les paraules acusadores del dirigent del PSC-PSOE que no se les creu ni el mateix Obiols.

En medis polítics i periodístics es pensa que, tot plegat, és degut al fet que, es vulgui o no, ja s'està en campanya electoral. I hi ha el convenciment que l'electoralisme influirà en el debat que ben aviat s'haurà de fer al Parlament sobre l'orientació política i general del govern català.

És en funció de les properes elec-

cions generals, per exemple, que Coalició Popular endurirà, a partir d'ara, la seua posició respecte a CiU i Pujol. Els homes de Manuel Fraga intentaràn demostrar que en unes eleccions estatals —eleccions nacionals, en llenguatge de CP— el vot útil no socialista són ells. Per això, CP anirà mostrant tot allò que els separa dels nacionalistes i del pujolisme.

Es tracta, doncs, de delimitar espais. I el PSUC mirarà d'ampliar el seu espai comunista. Continuaran criticant el govern Pujol, el qual acusen de fer una política conservadora, com també continuaran criticant el govern González, pel mateix motiu i per haver defraudat aquells qui un dia van creure en el socialisme o, almenys, en el canvi. L'OTAN serà la seua arma, i, el referèndum, el seu camp de batalla, per posar en evidència els socialistes.

Per la seua banda, Esquerra Republicana ho té, de moment, ben clar. Està decidida a jugar el seu do-

ble paper a l'escena política catalana. El seu conseller, Joan Hortalà, continuarà participant al govern de la Generalitat, és a dir, Esquerra serà solidària amb l'actuació del govern Pujol, però, alhora, farà que aquesta solidaritat governamental sigui compatible amb la seua actuació independent al Parlament.

ERC no renuncia a fer la pròpia política a la cambra legislativa, encara que aquesta política no coincideixi amb la de CiU. □